

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Zdeňka Kühna, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. D.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, č. j. 472/DS/2014, JID: 22758/KUUK/2014/Ne, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2014, č. j. 78 A 1/2014 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Louny, odbor správní, oddělení přestupkové (dále jen „městský úřad“), rozhodnutím ze dne 23. 10. 2013, č. j. MULNCJ 78821/2013, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), porušením § 18 odst. 3 téhož zákona tím, že dne 5. 7. 2013 ve 12:19 hodin u obce Panenský Týnec, na silnici č. I/7, při řízení osobního vozidla tovární značky Volkswagen Passat, registrační značky X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ byla jeho rychlost 145 km/h. Za toto

jednání mu městský úřad uložil podle § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích pokutu ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím citovaným v záhlaví tohoto rozsudku. Nepřisvědčil žalobcovým námitkám, které zpochybňovaly zjištěný skutkový stav a týkaly se zejména správnosti a zákonnosti měření.

[3] V odůvodnění mimo jiné uvedl, že po provedeném měření bylo vozidlo zastaveno a jako řidič byl zjištěn právě žalobce, který četl oznámení přestupku a byl poučen o svém právu vyjádřit se k věci, o čemž svědčí jeho podpis na oznámení přestupku. Dodal, že podmínkou přesného měření není kvalita fotografie (ta by mohla být zpochybněna, pokud by vozidlo nebylo následně zastaveno), ale to, zda byl záměrný kříž namířen na střed vozidla, což bylo splněno. Uzavřel, že žalobci byla prokázána skutková podstata uvedeného přestupku, ztotožnil se i s uloženou sankcí.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který jeho žalobu zamítl rozsudkem citovaným v záhlaví.

[5] V první řadě se vyrovnal s tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Konstatoval nepravdivost tvrzení, že žalovaný se nevypořádal s námitkou nedostatečného určení místa spáchání přestupku. Zabýval se jí totiž na čtvrté straně rozhodnutí.

[6] Pokračoval, že v oznámení přestupku je výslovně uvedeno, že žalobce jel vozidlem tovární značky Volkswagen Passat, registrační značky X, mimo obec po silnici č. I/7 ve směru od Prahy, byl měřen hlídkou Policie České republiky, která prováděla měření u čerpací stanice Benzina. Krajský soud považoval takové vymezení přestupku za dostačující. Nezpochybňoval, že ve výroku rozhodnutí městského úřadu chybí údaj, v jakém směru jízdy žalobce jel, nicméně skutečnost, že jel ve směru od Prahy na Louny, byla řádně uvedena v odůvodnění rozhodnutí.

[7] Krajský soud vyložil, že v daném případě nemá naprosto přesné určení místa větší relevanci, neboť významné je, že se jednalo o úsek silnice č. I/7, kde byla v obou směrech a v celé šíři vozovky maximální zákonem dovolená rychlost mimo obec, tj. 90 km/h. Žalobcovy argumenty o opaku byly nepatřičné. Neuvedl, jak blíže by místo mělo být určeno, k čemuž krajský soud podotkl, že uvedená komunikace míjí obec a není osázena kilometrovníky. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, na který žalobce odkázal, dopadá na jiný skutkový stav.

[8] Krajský soud se neztotožnil s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, naopak vyzdvihl závěr žalovaného, že pouhá fotografie (jejíž kvalitu žalobce zpochybňoval) není privilegovaným důkazem, ale pouze doplňuje zjištěné skutečnosti. Za privilegovaný důkaz lze považovat pouze výstup z radaru, který je schopen pracovat i bez záznamového zařízení. Pro věc je klíčové, že vozidlo žalobce bylo změřeno, bezprostředně poté zastaveno a jako řidič byl ztotožněn žalobce. Ten přitom nikdy nezpochybňoval, že v uvedené době a na popsaném místě vozidlo řídil. Na místě kontroly bylo dále hlídkou Policie České republiky sepsáno oznámení přestupku, které žalobce podepsal, aniž by

pokračování

namítal, že se vytýkaného přestupku nedopustil, nebo poukázal na vady oznámení. Učinil tak až v odvolání.

[9] V návaznosti na to krajský soud podotkl, že žalobce (ani jeho zástupce) před vydáním rozhodnutí městského úřadu nevznесли žádné námitky ani návrhy na doplnění dokazování. Žalobce měl možnost seznámit se se spisovým materiálem a podklady pro rozhodnutí, ale nevyjádřil se k nim (přestože na ústním jednání prohlásil, že tak učiní do 15. 10. 2013).

[10] Poté uvedl, že ze spisového materiálu je patrné provedení dokazování. V protokole o ústním jednání sice není výslovně uveden jmenovitý seznam spisového materiálu a shromážděných důkazních prostředků, soud však považoval za dostačující, že žalobce se mohl se všemi těmito dokumenty seznámit při ústním jednání a městský úřad je rekapituloval v rozhodnutí. Dodal, že pokud by nebylo provedeno dokazování, bylo by nelogické, aby zástupce žalobce prohlašoval, že do spisu doplní důkazní prostředky, případně navrhne jejich doplnění. V odvolání žalobce důkazní prostředky zpochybňoval a ze samotné jeho argumentace vyplývá, že městský úřad prováděl dokazování na ústním jednání. Skutečnost, že v protokole nevyjmenoval provedené důkazy, krajský soud považoval za dílčí procesní pochybení, které fakticky nevedlo ke zkrácení žalobcových procesních práv v takové míře, aby bez dalšího založilo důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí.

[11] Konečně námitku, že rozhodnutí správních orgánů se neopírají o jediný důkaz, krajský soud vyhodnotil jako nepodloženou a účelovou. Z rozhodnutí totiž vyplývá opak, neboť v nich správní orgány konkrétně odkazují na spisový materiál.

[12] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[13] Stěžovatel v první řadě namítal, že specifikace místa spáchání přestupku v podkladech pro rozhodnutí nemůže nahradit specifikaci ve výroku rozhodnutí. Tímto byl krácen na svém právu odvolat se proti takto definovanému místu. V souvislosti s tím upozornil na nutnost shody skutkové věty výroku rozhodnutí a sdělení obvinění, v opačném případě by totiž byl souzen za něco jiného, než z čeho je obviněn, a nebyla by zachována lhůta pro přípravu k řízení dle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), respektive dle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Dodal, že místo spáchání přestupku mělo být upřesněno, a to např. svědeckou výpovědí policistů; bez jeho přesného určení nelze mimo jiné zkoumat správnost měření. Specifikace měla být konkrétnější bez ohledu na to, že komunikace není osazena kilometrovníkem. Policie mohla využít některý z technických způsobů, které stěžovatel vyjmenoval v žalobě.

[14] Dále vyjádřil názor, že krajský soud se s uvedenou argumentací dostatečně nevypořádal. Relevantní v tomto směru není, že měření bylo prováděno na silnici č. I/7 u obce Panenský Týnec, u ČS Benzina, a to nejen z důvodů uvedených výše, ale také proto, že nemůže být pravdivé. Při jízdě po uvedené komunikaci směrem na Prahu je nejbližší

čerpací stanice EuroOil u obce Třebíz, v opačném směru se jedná o čerpací stanici RoBin OIL v obci Chlumčany, což stěžovatel dokládal screenshoty mapy. V souvislosti s tím odporoval názoru, že přesné určení místa nemá v daném případě relevanci, a to další argumentací vztahující se k nemožnosti kontroly správnosti měření.

[15] Zpochybňoval také, jak krajský soud hodnotil, kdy se v případě výstupu z radaru může jednat o privilegovaný důkaz. Takovým důkazem může být dle názoru stěžovatele jen takový, na jehož závěrech nelze dalším dokazováním nic změnit. Poukázal na to, že v nynější věci policisté měřili rychlost vozidla na značnou vzdálenost (více než 300 m), vozidlo na fotografii je zcela neidentifikovatelné a mohlo tak dojít k záměně. Stěžovatel nezpochybňoval okolnosti měření uvedené na fotografii, ani že se ve 12:19 hodin nacházel na daném místě, ale že bylo měřeno jeho vozidlo.

[16] Vadnost fotografie by dle stěžovatele mohla být za určitých podmínek zhojena provedením svědecké výpovědi obsluhy rychloměru, k tomu však nedošlo. Za popsané situace se jedná o „univerzální důkaz“, který nelze užít, neboť každá osoba by na jeho základě mohla být uznána vinnou z daného přestupku.

[17] Dále popsal, proč jsou závěry krajského soudu v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62. Vozidlo nemohlo být ztotožněno podle registrační značky ani jiných atributů (značky, modelového označení, barvy, dodatkové výbavy). Nebylo prokázáno, že vozidlo na snímku je žalobce, tedy že bylo měřeno právě jeho vozidlo a on se dopustil přestupku. Stěžovatel nezpochybňuje, že na místě řídil vozidlo, nicméně se tam nacházela i jiná vozidla (silnice č. I/7 je jedna z nejfrekventovanějších v České republice) a nebylo prokázáno, že měřeno bylo právě vozidlo stěžovatele.

[18] Následně poukázal na rozdílnost institutů dokazování a seznámení se s podklady rozhodnutí, které měl krajský soud zaměnit. Správní orgán mohl postupovat tak, že nejprve stěžovateli umožnil seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a teprve poté provést dokazování. Právě to stěžovatel po ústním jednání očekával. Dodal, že si je vědom toho, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze absenci dokazování vždy vnímat jako vadu řízení, nicméně zdůraznil, že nelze pominout legitimní očekávání účastníka řízení.

[19] Poté upřesnil své dřívější vyjádření a uvedl, že správní rozhodnutí se sice o důkazy opírají, ale pouze formálně. Svůj názor ilustroval na části odůvodnění městského úřadu: „*dle spisového materiálu a především fotodokumentace je zřejmé, že rychlost vozidla řízeného obviněným byla rychloměrem změřena spolehlivě*“. Tento závěr nelze dle stěžovatele dovodit z fotografie, na které je nějaké vozidlo, které on neřídil. Shrnl, že se jedná o formulářové rozhodnutí.

[20] Závěrem označil naplnění kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvedl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda byl skutek věrohodně prokázán, žalovaný i krajský soud vycházel ze skutkového stavu, který neměl oporu ve spise, a krajský soud nesprávně posoudil otázku srozumitelnosti výroku. Z těchto důvodů

pokračování

navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[21] Žalovaný pouze odkázal na své vyjádření k žalobě, doplnil, že rozsudek krajského soudu je dle jeho názoru zákonný, a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 105 odst. 2 s. ř. s.]. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, že napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Argumentaci stěžovatele lze rozdělit do několika okruhů. Zpochybnil, že byla měřena rychlost jeho vozidla, neboť fotografie ve správním spise je natolik nekvalitní, že z ní nelze seznat žádné identifikační znaky; dále namítal nepřesnost specifikace místa spáchání přestupku a v neposlední řadě rozporoval, že ve správním řízení bylo provedeno dokazování, a v této souvislosti namítal porušení svých procesních práv.

[24] Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v uvedeném rozsahu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III. a) Námitka zpochybňující, že byla měřena rychlost vozidla stěžovatele

[25] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, konkrétně zda bylo najisto postaveno, že byla měřena rychlost vozidla stěžovatele. Je zřejmé, že pokud by tato výtky byla opodstatněná, nebylo by smysluplné zabývat se dalšími kasačními námitkami.

[26] Argumentace stěžovatele se odvíjí od nekvalitní fotodokumentace (konkrétně se jedná o fotografii založenou na č. l. 6, druhé straně, správního spisu). Namítal, že z ní není zřejmé, jaké vozidlo bylo měřeno, neboť nelze seznat registrační značku, typ vozidla, barvu ani jiné prvky, které vozidlo identifikují. V tomto směru navázal na žalobní body, nereagoval však na odůvodnění krajského soudu, který nepolemizoval s názorem stěžovatele na kvalitu pořízené fotodokumentace, neboť v nynější věci nebyla podstatná.

[27] Nejvyšší správní soud považuje (shodně jako krajský soud) za stěžejní, že ihned po provedení měření bylo vozidlo zastaveno a na místě byl jako řidič ztotožněn stěžovatel. Následně bylo sepsáno oznámení přestupku (založené na č. l. 3 správního spisu), které stěžovatel podepsal, a to jak na první straně (spolu s textem: „četl a byl seznámen s právem vyjádřit se“), tak na druhé straně [kde bylo proškrtnuto pole *Vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku (z jednání, které má znaky přestupku)*]. Při uvedeném sledu událostí je vyloučeno, že by bylo zastaveno jiné vozidlo, než to, jehož rychlost byla bezprostředně před tímto okamžikem měřena. K obdobnému závěru ostatně dospěl i

žalovaný, stěžovatel jej však relevantním způsobem v žalobě (ani následně v kasační stížnosti) nerozporoval, neboť nadále zpochybňoval pouze kvalitu snímku.

[28] Nadto fotografie, která je založena ve správním spisu, obsahuje totožné údaje, jako jsou uvedeny v oznámení přestupku. Mimo jiné je na ní uvedeno datum (05. 07. 2013), čas (12:19:43; oznámení přestupku obsahuje údaj 12:19 hodin), místo měření (Pan. Týnec 1-7) a údaje o povolené a naměřené rychlosti (90 km/h, 150 km/h). Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že stěžovatel podepsal oznámení přestupku, a to aniž by namítl, že uvedený čas či místo jsou nesprávné. Z těchto důvodů nebylo pochyb o tom, že byla měřena rychlost vozidla stěžovatele, nikoliv vozidla jiného.

[29] Nad rámec soud podotýká, že si lze stěží představit rozumný důvod, proč by stěžovatel námitku, že měřené vozidlo neřídil a přestupku se nedopustil, tedy námitku naprosto zásadní, nevznesl již při sepisování oznámení přestupku a dokonce ani v průběhu správního řízení prvního stupně (tedy např. na ústním jednání nebo po seznámení se s podklady rozhodnutí). Takový postup sám o sobě zavdává pochyby o opodstatněnosti stěžovatelovy námítky a působí účelově. Pro posouzení věci je nicméně rozhodné výše uvedené, tedy že skutkový stav vyplývá ze spisového materiálu a byl dostatečně zjištěn.

[30] Vzhledem k tomu, že odůvodnění krajského soudu se zakládá na stejných úvahách, rozsáhlá polemika stěžovatele o tom, co může být privilegováným důkazem, nebyla pro věc podstatná. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud fotografii za takový důkaz nepovažoval. Obdobný závěr lze učinit o opakované argumentaci nízkou kvalitou fotodokumentace a o odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62. Z výše uvedeného totiž vyplývá, že fotografie nebyla pro posouzení otázky, zda byla měřena rychlost vozidla stěžovatele, rozhodující. V tomto směru se tedy stěžovatelova argumentace míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[31] Přisvědčit mu lze toliko v tom, že v dané situaci bylo vhodné provést výsledky zasahujících policistů. Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že to nebylo nezbytné, neboť zjištěný skutkový stav dostatečně vyplýval ze shromážděných podkladů. Je nutné zopakovat, že stěžovatel zpochybňoval pouze kvalitu pořízené fotodokumentace, nicméně závěry, na kterých stálo rozhodnutí žalovaného i rozsudek krajského soudu a které jsou shrnuté v bodě [27], nezpochybnil.

III. b) Námitky související s nedostatečným vymezením místa spáchání přestupku

[32] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k námitkám souvisejícím s nedostatečným vymezením místa spáchání přestupku. Za tímto účelem ve správním spise ověřil, jakým způsobem bylo toto místo specifikováno v jednotlivých fázích řízení.

[33] V oznámení přestupku ze dne 5. 7. 2013 (č. 1. 3 správního spisu) je mimo jiné uvedeno, že: „Dne 5. 7. 2013 vykonávala hlídka OSD – OSDP ÚL výkon služby na sil. 1/7 u obce Pan. Týnec u ČS Benzina. V 12:19 hlídka naměřila výše uvedenému vozidlu W Passat příjezdějícímu od Prahy rychlost 150 km/h.“

[34] V úředním záznamu ze dne 5. 7. 2013 (č. 1. 4 správního spisu) bylo vymezení obdobné: „Dne 5. 7. 2013 vykonávala hlídka OSD – OSDP ÚL dohled nad silničním

pokračování

provozem... u obce Panenský Týnec na sil. 1/7 u čerpací stanice Benzina směr na Louny. Ve 12:19 h. bylo zastaveno a kontrolováno mot. vozidlo VW Passat... Vozidlo bylo zastaveno z důvodu porušení max. povolené rychlosti, která je v daném úseku 90 km/h.“

[35] V oznámení a předvolání ze dne 16. 7. 2013 (č. 1. 8 správního spisu) je místo vymezeno číslem silnice a názvem obce, stejně je tomu v hlavičce následujících dokumentů založených ve správním spise. I ve výroku rozhodnutí městského úřadu je uvedeno, že: *„dne 05. 07. 2013 ve 12:19 h u obce Panenský Týnec na silnici I/7...“* V odůvodnění rozhodnutí je doplněno, že ze spisového materiálu mimo jiné vyplývá, že: *„dne 5. 7. 2013 vykonávala hlídka OSD – OSDP ÚL dohled nad silničním provozem u obce Panenský Týnec na silnici č. I/7 u benzínové čerpací stanice Benzina ve směru na Louny.“*

[36] Žalovaný ve svém rozhodnutí místo specifikoval názvem blízké obce (*„u obce Panenský Týnec“*), číslem silnice, konstatováním povolené rychlosti v úseku (90 km/h) a odkázal na spisový materiál předložený Policií České republiky, tedy zejména na výše uvedené oznámení přestupku a úřední záznam.

[37] Lze tedy shrnout, že místo spáchání přestupku bylo specifikováno číslem silnice, názvem blízké obce, čerpací stanice, směrem jízdy a výší povolené rychlosti v úseku. Nejvyšší správní soud shodně jako krajský soud považuje takové vymezení za dostatečné a nevidí důvod, proč by za této situace bylo nutné místo spáchání přestupku vymezit i GPS souřadnicemi. Jistě by tak bylo určeno ještě konkrétněji, nicméně není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno na metr přesně (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39). Je totiž zřejmé, v jaké konkrétní části silnice č. I/7 byla rychlost vozidla měřena a jaká byla na tomto úseku nejvyšší povolená rychlost. Námitky stěžovatele, že nebylo možné účinně ověřit (respektive zpochybňovat) správnost měření, proto nebyly opodstatněné.

[38] Nejvyšší správní soud dále posuzoval otázku, zda bylo místo spáchání přestupku dostatečně vymezeno v samotném výroku rozhodnutí o přestupku (respektive zda v něm byl dostatečně vymezen skutek). Konkrétně se jedná o hodnocení skutkové věty rozhodnutí v tomto znění: *„dne 05. 07. 2013 ve 12:19 h u obce Panenský Týnec na silnici I/7 byl [stěžovatel] hlídkou PČR OSD Ú. n. L. zjištěn, že při řízení osobního vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ byla jeho rychlost 145 km/h.“*

[39] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.

[40] Nejvyšší správní soud obecně přisvědčuje stěžovateli v tom směru, že na výrok rozhodnutí o přestupku jsou kladeny vysoké formální požadavky. Již v minulosti dovodil, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny

další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 – 65).

[41] Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39).

[42] V nynější věci byly uvedené požadavky naplněny.

[43] Správní orgány uvedly všechny okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. Pro účely podřazení skutku pod uvedenou skutkovou podstatu je tedy mimo jiné nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaká byla v daném místě nejvyšší povolená rychlost. Jen tak lze s jistotou říci, o kolik osoba povolenou rychlost překročila a zda byla naplněna skutková podstata právě tohoto přestupku.

[44] V nynější věci městský úřad ve výroku vymezil místo spáchání přestupku číslem silnice a názvem blízké obce Panenský Týnec, bylo tedy zřejmé, že se jednalo o silnici první třídy mimo obec, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, což také bylo ve výroku výslovně uvedeno. Dále popsal, že stěžovateli byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky 145 km/h. Jinými slovy z výroku rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že stěžovatel v provozu na pozemních komunikacích, konkrétně na silnici první třídy, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, překročil povolenou rychlost, a to o více než 50 km/h (po zohlednění odchylky se jednalo o 55 km/h), a byla tak naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o provozu na pozemních komunikacích.

[45] Správní orgány dostály i požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku byly totiž kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas (12 hodin 19 minut) a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným.

[46] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že situace, kterou řešil v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, byla zcela odlišná. Správní orgány

pokračování

totiž v této věci popsaly místo spáchání přestupku číslem silnice a označením ulice v obci, v řízení však nebylo najisto postaveno, kde přesně se nacházela značka signalizující konec obce, respektive jaká byla vzdálenost místa měření od konce obce. V takovém případě nemohlo být místo spáchání přestupku vymezeno dostatečně, neboť nebylo zřejmé, jaká byla v měřeném úseku nejvyšší povolená rychlost, případně v jaké vzdálenosti od konce obce bylo měření prováděno. V nynější věci je však jednoznačné, že v úseku měření byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h (stěžovatel to ostatně ani nerozporoval) a splněny byly i ostatní požadavky na vymezení místa spáchání přestupku, jak bylo uvedeno výše.

[47] Se stěžovatelem soud souhlasí v tom, že nedostatečné vymezení skutkových okolností spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nelze nahradit jeho specifikací v odůvodnění rozhodnutí. K tomuto závěru ostatně dospěl i rozšířený senát ve výše citované věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). Na věci to však nic nemění, neboť formální požadavky na výrok rozhodnutí byly naplněny.

[48] Také názor stěžovatele na nutnost shody skutkové věty ve sdělení obvinění a výroku rozhodnutí se zakládá na úvahách, se kterými se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, ač je nutné jej upřesnit. Není pochyb o tom, že skutkové vymezení jednání je esenciální podmínkou práva na obhajobu. Mezi vymezeným sdělením předmětu sankčního řízení (jímž se, z logiky věci, každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zahajuje) a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Oznámení a předvolání (č. 1. 8 správního spisu), kterým bylo obvinění stěžovateli sděleno, však obsahuje zcela shodnou skutkovou větu, jaká je ve výroku rozhodnutí městského úřadu. K tomu lze pouze doplnit, že skutek jí byl z výše uvedených důvodů dostatečně vymezen.

[49] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že nepřihlížel k tvrzením o neexistenci čerpací stanice Benzina v blízkosti obce Panenský Týnec, neboť se jedná o skutečnosti uplatněné poprvé v kasační stížnosti, tedy až po vydání napadeného rozsudku (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[50] O výsledcích policistů lze zopakovat, co již bylo uvedeno v bodě [31] tohoto rozsudku. Pokud by byly provedeny, mohly být upřesněny některé okolnosti věci, nicméně za situace, kdy bylo místo měření dostatečně vymezeno, takový postup nebyl nutný.

III. c) Provedení dokazování a tvrzený zásah do procesních práv stěžovatele

[51] Další kasační námitka se týká neprovedení důkazů na ústním jednání, které se konalo dne 18. 9. 2013 za přítomnosti stěžovatelova zástupce. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že městský úřad se sice dopustil procesního pochybení, nicméně tato vada nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci.

[52] Městský úřad měl důkazy listinami, na něž se v rozhodnutí o přestupku odvolával, provést při ústním jednání způsobem stanoveným v § 53 odst. 6, druhé větě, správního řádu, tedy listiny přečíst, respektive sdělit jejich obsah, a podle první věty téhož ustanovení o tom učinit záznam do spisu. Takový postup protokol z ústního jednání ze dne 18. 9. 2013 (č. 1. 18 správního spisu) ani žádný jiný dokument založený ve správním spise

skutečně nezachycuje. Uvedený protokol obsahuje pouze sdělení, že stěžovatel byl poučen o svých právech, mimo jiné seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim. Následně byl zástupci stěžovatele předložen spisový materiál, ke kterému přislíbil vyjádření do 15. 10. 2013, a předána kopie správního spisu.

[53] Vzhledem k těmto okolnostem však nedošlo ke zkrácení stěžovatelových procesních práv takovým způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Stěžovatel se prokazatelně seznámil s podklady rozhodnutí (dokonce mu byla předána kopie kompletní spisové dokumentace) a po tomto okamžiku již nebyly do správního spisu žádné podklady doplňovány. S ohledem na to měl možnost ke všem se vyjádřit, k čemuž mu byla poskytnuta dostatečná lhůta, respektive městský úřad akceptoval jím navrženou lhůtu do 15. 10. 2013. Správní orgán vyčkal jejího konce a vzhledem k tomu, že byly shromážděny dostatečné podklady pro rozhodnutí a stěžovatel nevznesl žádné návrhy na doplnění dokazování, neměl důvod nařizovat další ústní jednání. Lze tedy shrnout, že uvedené procesní pochybení městského úřadu nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 6 As 81/2014 – 65).

[54] Z týchž důvodů nemohl stěžovatel důvodně očekávat nařízení dalšího ústního jednání a nemohlo být porušeno jeho legitimní očekávání. Nejvyšší správní soud dodává, že volba, zda v průběhu řízení prvního stupně vyjádří své stanovisko, byla pouze na stěžovateli. Pokud svého práva nevyužil (ať už se tak stalo z důvodu opomenutí, jak uvedl v odvolání, nebo byl tento postup součástí jeho procesní strategie), nebyl pro nařízení dalšího ústního jednání důvod. Pro úplnost lze dodat, že potřebu doplnit dokazování neshledal ani žalovaný, s čímž se krajský soud ztotožnil. Ani Nejvyšší správní soud v tomto postupu neshledal pochybení.

[55] Správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu v podkladech založených ve správním spise. Vzhledem k průběhu věci bylo nájisto postaveno, že vozidlo, jemuž byla naměřena výše uvedená rychlost, bylo vozidlo stěžovatele, a ze správního spisu také dostatečně konkrétně vyplývá, kde bylo měření prováděno. Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani ve formulaci skutkové věty rozhodnutí, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku. Skutek v něm byl vymezen nezaměnitelným způsobem a obsahovalo veškeré okolnosti podstatné pro podřazení skutku pod skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o provozu na pozemních komunikacích. Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že městský úřad pochybil, neboť správní spis neobsahuje záznam o tom, že bylo provedeno dokazování listinami, z nichž ve svém rozhodnutí vycházel. Vzhledem k tomu, že se však seznámil se všemi podklady rozhodnutí a měl možnost se k nim vyjádřit, nemá toto pochybení za následek nezákonnost správních rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[56] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[57] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů

pokračování

řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu